

dentlig eller letsindig er Sultedøden en altfor haard Straf.

7) Søg ikke alene *deres* Fortrolighed, som tilbyder Hjælp, men ogsaa *deres*, som behøver Hjælp. Optræd aldrig som Beskytter eller Embedsmand, men som en slet og ret Hjælper eller Raadgiver.

8) Søg at tale paa lige Fod med dem, som søger din Hjælp. Du lærer dem aldrig at forstaa dig, hvis du viser dem Nedladdenhed, men kun hvis Du viser dem Forstaaelse. Bliv ikke utaalmodig, dersom de afviser dine gode Raad; ofte har de ikke forstaaet, hvad Du vil; oftere har Du maa-ske ikke forstaaet, hvad det er, de trænger til.

9) Glem aldrig, at Du ikke alene skylder dem Ærbødighed, som faldt i Kampen paa Valpladsen, men ogsaa dem, som blev saarede i Kampen for Tilværelsen. Ogsaa blandt dem er der mange offermodige og trofaste Helte, og selv de, som ikke er Helte, har i Livskampen haft mere at bære af Møje og Savn, end vi, som staar langt bagved Fron-ten, kan ane.

10) Naar en fra Fjendens Land beder Dig om Hjælp, da vær dobbelt hjælpsom; thi husk vel, at han er dobbelt ulykkelig. Han er ikke blot et Offer for Nøden, men han er ogsaa et Offer for Hadet, og han er uskyldig i Kri-gen som Du selv. *Et Sprog er fælles for alle: Hungerens og Elendighedens.*

(Neues Frauenleben. — Wien).

Kvinders Krigstjeneste i Østrig.

Den saa pludselig udbrudte Verdenskrig fandt Kvinderne i Wien dér, hvor Pligt og Følelse kaldte dem. Det er de østrig-ske Husmødres Rigsorganisation,

som har Æren af at have kaldt Borgerstandens Kvinder til Arbejde og at have planlagt dette Arbejde. Kvindernes Hjælpekorps traadte til, straks da Mændene blev indkaldte og maatte efterlade deres Hustruer hjælpeløse. Der blev samlet Penge ind til øjeblikkelig at afhjælpe den værste Nød. Samtidig udsendtes et Opraab til Wiens Kvinder om at give de indkaldtes Børn Middagsmad, og i kort Tid indløb der talrige Tilbud om saadan fri Bespisning. Forestaaet af en Kreds af dygtige Kvinder aabnedes en Arbejdsanvisning, som straks gjorde god Fyldest, og der blev skaffet Arbejde til mange af de Hundreder af Arbejdssøgende. Ogsaa Børneforsorgen voksede efter samme Maalestok; Mødre med større og mindre Børn kom skarevis for at hente Brød til sig og de smaa. I alle Organisationens Kredse udfoldede der sig en levende Virksomhed. Næsten lige saa tidt der meldte sig trængende, meldte der sig frivillig Hjælp af gifte og ugifte Kvinder.

Alle Organisationer gjorde deres bedste, dog snart viste det sig, at kun en Samvirken af alle Kræfter kunde sikre fuldt Udbytte af Arbejdet, og at en Split-telse af Kræfterne i en saa alvorlig og tung Tid var ganske særlig at beklage. Man henvendte sig derfor til Magistraten, der fuldt ud vidste at vurdere Kvindernes Uundværlighed og efterkom Ønsket om, at Arbejdet maatte blive centraliseret. Der kom da ogsaa en hensigtsmæssig og fyldestgørende Organisation i Stand.

17 Kvinder, valgte uden Hensyn til Partiretning, dannede Centrum for Kvindernes Krigshjælp og holdt Møde hver Torsdag under Forsæde af Borgmesterens Frue, Berta Weiskirchner. De Beslutninger, som træffes paa disse Møder, danner Rettesnor for

Arbejdet i de 21 ~~Kredse~~ ~~Kredse~~. Hver Arbejdskomite bestaar af en Forstander, hendes Stedfortræder og et Antal Medarbejdere, som arbejder paa de forskellige Omraader og tilhører alle Partier.

De 21 Kredses Arbejdskomiteer har følgende Opgaver: *Indsamling i Penge og Varer, Arbejdsanvisning*, hvorunder den hensigtsmæssige Indretning: Systuerne, hører, *Uddeling af Spisebilletter til Folkekøkkener, Raad og Oplysning angaaende Moderbeskyttelse og Smaa børns Pleje, Børneforsorg*, d. v. s. Anbringelse af Børn i Børnehaver, hvor de fra Kl. 8 Morgen til 6 Aften kan faa Mad og Beskæftigelse. Undtagelsesvis bliver Pengeunderstøttelse givet Medlemmerne, og Arbejdskomiteen foretager Undersøgelse af Ansøgernes Trang; der afholdes Undervisningskursus for at uddanne Kvinder til at foretage disse Undersøgelser.

Det viste sig snart, at den sociale Hjælp ingenlunde burde indskrænkes til de indkaldtes Familie, især ikke fordi disse har Krav paa Underholdningsbidrag fra Staten. Det er derfor nu hovedsagelig Arbejdskomiteernes Pligt at lindre deres Nød, som er blevne erhvervsløse paa Grund af Krigen. Det er alles Ønske, at den haarde Nød vil bevirke en rigelig Tilstrømning af Midler, saaledes at den store Bespisning af alle trængende kan begynde sin Virksomhed. Den, som ikke kan hjælpe med Arbejde, bør hjælpe med Penge. Hjælpen vil bære rige Frugter, som den altid gør, hvor man er sig bevidst at have gjort sin Pligt. Og naar er denne Pligt traadt os nærmere ind paa Livet end i disse Dage, hvor Fædrelandskærligheden, Menneskekærligheden og Selvopholdelsen byder os at anspænde alle vore Kræfter?

(Tony Colbert. — Wien).